

αγάπεια στο Φλοριάν :

— Πονούσα όσο δεν σ' έβλεπα, Φλοριάν. Νά, έτσι απότομα, έδω και κάμπισο καρδιά, ξύπνησε μέσα μου ή δίχως να μ' χωρίσουμε ποτέ πειά ή δυό μας. "Όλα μου φταίγαν την ήμερα, κ' ό βντος με άρνιόταν μόλις έφτανε ή νύχτα. Δεν ήξερα τόσον καιρό τί είχα κ' ήμωνα θλιμμένη. Τί ήταν εκείνο που με τυραννούσε έτσι, δίχως άφορμή κ' αίτια. Κά πριν από λίγο, νά έτσι ξαφνικά, βρήρα τον τύραννό μου. Και τύραννός μου ήτανε ή σκέψη πως άργούσε νά βλεπόμαστε. Πώς πρέπει νάμαστε άδιάκοπα μαζί.

Χαμογέλασε χαρούμενα τό σταρόχρομο μούτρο του παλληναρου. "Έδειξε γιά λίγο τά κάτασπρα και γερά του δόντια και καθάρτισε στά μάτια μου τό μούτρακι της Φινέττας. "Έπειτα μουμούρισε σιγαλά :

— Θα τό μάθαινες την Κυριακή άπ' τόν πατέρα σου, Φινέττα. Μά άλλαξα ιδέα και θά στο πώ έσένα πρώτα. Πριν πάω άκόμα στο στρατό γιά τή θητεία μου, σ' άγατούσα σαν μία φιλενοούλα μου. "Έτσι νόμιζα τουλάχιστον, όσο ήμουν στο χωριό, μαζί σου. Μά έλειπα στην πολιτεία κοντά έναμση χρόνο κ' ό στρατώνας άνοιξε τό στρατό μου. Μακριά άπ' τους δικούς μου, άπ' τό χωριό μου κ' άπό σένα και πρό πάντων από σένα, έννοιωσα τί μου ήσουν. Κι' έννοιωσα, Φινέττα μου γλυκερά, ότι δεν ήταν δυνατό νά ζήσω δίχως έσένα. "Απολύθηρα. Πέταξα στο λεφτό κοντά σου, Θυμάσαι που σούφερα καρμιέλλες και κορδέλλες ; Πάνε τρεις μήνες από τότε, μά όσο να πεθάνω, δεν θά ξεχάσω τή χαρά σου και τή χαρά μου. "Άρχισε όμως και μένα νά με τρώη ή έννοια που δεν σ' έβλεπα συχνά—πυκνά κοντά μου. Γέρασε ό πατερούλης μου κ' ή μάνα μου κλονίστηρε. Είμαι μοναχογιμός τους. Πούος θά ώργωνε τό χωράφι και πούος θά φρόντιζε του ζευγαριού τά βόδια ; "Ημουν τό στήριγμά τους. "Αναγκάστη να δουλεύω άλχημερς και νά μακραίνω, άθελά μου, από κοντά σου. Δεν μπορούσα όμως νά βαστάξω πειά. Μούτρογε τά σωτικά ή έννοια. Κρί μία μέρα, μεσημέρι, ξαπλωμένος στον ίσσιο μιάς άγριαυδιάς, στο χωράφι μου κοντά, γιά νά ξεποστάσω λίγο και νά ταισω και τά βόδια, είδα τον μπάρμπα σου τό Φορμαντέν νά βοσάη κάπου κει τά κατσίκια του χωριού. Τόν φώναξα κοντά μου. Κλαμμένος του ξεστόμωσα τον μυστικό μου λόνο κ' εκείνος άναγάλλιασε. Μου λέει :

□ □ □ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΖΩΓΡΑΦΟΙ □ □ □

— Τί κάθεται, μαρε κουτέντι, και δεν την ζητάς άπ' τόν πατέρα της ; Τιμή του θά ήταν νά σ' έκανε γαμπρό του, ό μουφλούης. Τό πρώτο του χωριού νοικοκυράτου !

Και σήμερα πρωί, Φινέττα μου καλή, καθώς άναμαθάρκα με στο δρόμο με τόν πατέρα σου, στο χωράφι μου εγώ, στο χωράφι του εκείνος, τά είπαμε ένα χερνά και δώσαμε τό λόγο μας. Την Κυριακή, που θά γινόταν κ' ό έπίσημος άρραβώνας μας, θά τό μάθαινες κ' έσύ. Νά που τήμαθε από τώρα. Δεν βάταξα άπ' τή χαρά μου νά στο κρηφώ. Ρώτα και τόν πατέρα σου, τώρα που θά γυρίση σπίτι, νά στο βεβαιώση και κείνος.

Βρέθησαν σιγά κλεισμένα στη λαχτορισμένη άγκαλιά τους τά δυό εκείνα εύτυχιμένα κ' άθήνα παιδιά. Κι' ό καλός Θεούλης άπ' τόν πανήγυλό Του Θρόνο εύλογούσε, χαρούμενος κ' αυτός, τό πρώτο τους άγνό φιλί...

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ... ΑΠΤΕΡΟ ΖΩΟ

"Ο μεγάλος φιλόσοφος "Αριστοτέλης είχε δώσει, ως γνωστόν, τόν όρισμό : «"Ανθρωπος=ζώον άπτερον». Σ' αυτό λοιπόν στηρίζόμενος ό κινικός φιλόσοφος Διογένης, σκάρωσε τό έξής άστείο : Παρουσιάστηκε μία μέρα στην "Ακαδημία και άπειθύνόμενος στην όμηγυρι τών σοφών, τούς είπε με ύφος έπίσημο :

— "Ανδρες "Αθηναίοι, σάς φέρνω έναν άνθρωπον νά τόν ψηφίσετε και νά τόν φάτε

— Τί έπαθες, Διογένη ; Τρελλάθηρες ; τόν ρώτησαν εκείνοι.

— "Ιδοί, συμπολίται, ό άνθρωπος του "Αριστοτέλη ! άπάντησε ό Διογένης, βγάζοντας άπ' τό μανδύα του ένα πετεινό με κομμένα φτερούγια.

Κάκιστο ό "Αριστοτέλης.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

"Η ξυλογλυπτική επίδειξιότης του Ρήγα Φεραιού. Τό δώρο του στον Μ. Ναπολέοντα. Μιά συμβολική... ταμπακοθήκη. "Ο Κολοκοτρώνης στο χερό τών "Ανακτόρων. Τί είπε στον "Όθωνα. "Η άπενταρίες του Διον. Σολωμού. "Ο Διογένης και οι νεαροί σκευταί, κτλ. κτλ.

Κάποτε ό Ρήγας Φεραιός, περνώντας άπ' τή μαγευτική κοιλάδα τών Τεπιών, σταμάτησε κάτω από μία πυκνόφυλλη δάφνη και ξάπλωσε γιά ν' άναπαυθή άπ' την κόπωση της πεζοπορίας του.

"Υστερ' από λίγο όμως, αφού ξεκουράστηκε άρκετά, σηκώθηκε έπάνω, έκοψε με τό μαχαίρι του έναν χοντρό κλάδο δάφνης κ' άρχισε νά τόν πελεκάη.

"Όλο τό απόγευμα άτασχολήθηκε γιά νά φτιάξη από τόν κλάδο αυτό της δάφνης μία όμοια ταμπακοθήκη, σκαλίζοντας έπάνω στο καρπία της με άληθινή μαστοριά, ένα όλόκληρο σύμπλεγμα στολιδιών που παρίσταναν μία συμβολική άνατολή, την άνατολή της "Ελληνικής "Ελευθερίας.

Την ταμπακοθήκη αυτή την έστειλε κατόπιν ό Φεραιός στο Μεγάλο Ναπολέοντα, που εκείνη την εποχή μεσουρανούσε ή δόξα του.

Τό δώρο του τό συνόδευσε ό ποιητής με μία θερμότητα έγκληση προς τόν μεγάλο στρατηγό, διά της οποίας τόν παρακαλούσε νά δεχτή ως ένθύμιον άπειρου εύγνωμοσύνης τό ελάχιστο εκείνο άθλημα, που ήταν βγαλμένο μέσα άπ' την καρδιά μιάς ελληνικής δάφνης και νά θελήση νά σπάση τόν τυραννικό δεσμό που καταπίεζε την πατρίδα του Πιλάτωνος και του Μ. "Αλεξάνδρου.

Κανείς δεν ξέρει δυστυχώς σήμερα, τί άτόνηνε ή ιστορική αυτή ταμπακοθήκη.

Σέ μία μεγάλη χορευτική έσπερίδα που έδίδετο στα άνάκτορα του "Όθωνος, παρενέσχετο μεταξυ τών καλεσμένων, κ' ό Γέρος του Μωρηά, ό οποίος όμως άπ' την άρχη του χορού είχε άποσφαιρίσέ με μία γωνία, μόνος κ' άμίλητος. "Ο "Όθων, όταν τόν άντελήφθη, τόν έπληρώισε και τόν ρώτησε γιατί ήταν έτσι στενοχωρημένος κ' άκεφος μέσα στη γενική εκείνη εύθυμία.

— Μεγαλειότατε, άπάντησε ό Κολοκοτρώνης, σκέφτομαι τί σοί έλευθερία είναι τάχα έτούτη, που γιά χάρη της έχύσαμε τό αίμα μας. "Αν ήξερα πως, λυτερόνοντας την "Ελλάδα από τόν Τούρκο, θά λυτερόνωνα κιόλας τις γυναίκες μας άπ' την άρετή και τή σεμνότητα γιά νά τις άγκαλιάξη ό καθένας, πίστηνέ με, Μεγαλειότατε, πως δέ θά πολέμαγα έφτά χρόνια !...

"Όταν ό Διονύσιος Σολωμός πρωτοπήγε στην Κέρκυρα, βρέθηκε ύστερα από λίγες μέρες σέ οικονομική δυσχέρεια κ' έγγραψε στη Ζάκυνθο, στον άδελφό του τό Δημήτρη, ζητώντας του μία ένίσχυση.

Αυτός όμως του άρνήθηκε και του έγγραψε, ότι δεν είχε καθόλου χρήματα. "Ο ποιητής σκάρωσε τότε τό παρακάτω ποιηματάκι και τ'όστευε αντί έπιστολής στον μεμφίμορο άδελφό του :

Γυμνός στον κόσμο βρέθηκα "Ο κόσμος είνε γενός, γυμνός θε νά πεθάνω. δεν είνε κανενός.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

Μιά φορά, ό κινικός φιλόσοφος Διογένης, έπιχε νά βρισκείται σέ κάποιο γήπεδο, όπου πολλοί νέοι γυμναζόντουσαν στη σκευτακή με τά τόξα τους. έχοντας γιά στόχο μία σανίδα μπηγμένη στο έδαφος. Τά βέλη όμως τών άδελφών σκευτακών λοξοδομούσαν δεξιά κ' άριστερά, χωρίς νά πετυχαίνουν ποτέ τό σκοπό τους.

Τότε ό Διογένης με... κινική πράγματι άταραξία προχώρησε και στάθηκε άκριβώς μπροστά στο στόχο με σταυρωμένα τά χέρια.

— Τί κάνεις εκεί ; Γιατί πήγες και στάθηκες μπρος στο στόχο ; του φώναξαν άνήσυχοι οι νεαροί σκευταί.

— Για νά μην πληρωθώ ! άπάντησε ό έξυπνός τατος κινικός.

"Ενα άγνωστο σκίτσο του Λεονάρδου ντά Βίντσι.

